

KRAJOWA RADA IZB ROLNICZYCH

00-930 Warszawa, ul. Wspólna 30, tel. (22) 623-21-65; fax. (22) 623-11-55
e-mail: sekretariat@krir.pl www.krir.pl

KRIR/JK/ 112 /2015

Warszawa, 29-01-2015

Pan
Stanisław Gawłowski
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 23 grudnia 2014 r., znak: DZW-I-0230-31/52360/14/SW, informujące o projekcie ustawy Prawo wodne, poniżej przedstawiam opinię samorządu rolniczego.

Uwagi generalne

Samorząd rolniczy negatywnie opiniuje projekt ustawy Prawo wodne w zakresie, w jakim ustawa nakłada na producentów rolnych obowiązek uiszczania opłaty za korzystanie z wód do nawadniania pól oraz nadmiernych obostrzeń dla rolników w zakresie ochrony wód przed zanieczyszczeniami azotem pochodzącymi ze źródeł rolniczych.

Dodatkowo, w zakresie zmian struktury prawno-organizacyjnej organów właściwych do gospodarowania wodami obawy budzi przesunięcie znacznej części dotychczasowych obowiązków z administracji rządowej na administrację samorządową, zwłaszcza na gminy – w kontekście systemowego braku środków na prowadzenie gospodarowania wodami zgodnego z Dyrektywą Wodną i Dyrektywą Powodziową. Przyjęty kierunek zmian o charakterze porządkującym dotychczasowy bałagan kompetencyjny oceniamy pozytywnie, natomiast nie odnosimy się jednak do oceny samych zmian w strukturze administracji państwowej zarządzania gospodarką wodną, natomiast

W zakresie gospodarki finansowej, proponowane zmiany, wg naszej oceny, nie rozwiążą problemu systemowego niedofinansowania gospodarki wodnej, co już widać w trakcie trwających prac nad tworzeniem Planów Zarządzania Ryzykiem Powodziowym. Wdrożenie unijnych zasad opłat za pobór wód może rozwiązać problem bieżącej eksploatacji urządzeń wodnych ale już nie zadań inwestycyjnych. Dla rolników polskich nowe Prawo Wodne będzie oznaczało w wielu przypadkach wprowadzenie aż 2 opłat – za pobór wody i z tytułu utrzymania urządzeń melioracji szczegółowych, przy czym dla dokładnej oceny skutków tych opłat konieczne jest przedstawienie projektów odpowiednich rozporządzeń wykonawczych, czego w projekcie nie ma, natomiast powinno być zgodnie z zasadami techniki legislacyjnej. W aktualnych i spodziewanych w najbliższej przyszłości warunkach ekonomicznych

wprowadzenie tych opłat szczególnie zagrozi uprawom warzywniczym i sadowniczym a ponadto może radykalnie zmniejszyć hodowlę ryb stawowych.

Zwiększenie liczby cieków przypisanych Marszałkowi województwa następuje bez gwarancji zapewnienia właściwego poziomu finansowania, co jest nawet w uzasadnieniu jest określone jako „planuje się wprowadzenie odrębnych regulacji prawnych zmierzających do zasilenia budżetów województw”.

Umożliwienie partycypacji budżetów gminnych w inwestycjach prowadzonych na wodach SP w kosztach utrzymania tych wód – zmiana generalnie w dobrym kierunku, ale równocześnie możliwe będzie przerzucania na gminy nowych zadań, zwłaszcza po wystąpieniu klęsk powodziowych.

Nadanie samorządowi gminnemu (wójtowi) utrzymania melioracji szczegółowych i utrzymanie rowów odwadniających na terenach zurbanizowanych jest zmianą w słusznym kierunku, jednak mechanizm nakładania opłat na właścicieli wg kryterium odnoszonych korzyści jest mało precyzyjny, za to represyjny.

Rozwiązania dotyczące spółek wodnych są korzystniejsze niż propozycje wcześniejsze – dobrze że założono powierzenie przez gminę spółkom istniejącym z zadań z zakresu melioracji, jednak zapisy w tym względzie są nieprecyzyjne, co mimo wszystko może prowadzić do stopniowej eliminacji spółek wodnych na rzecz rozwoju, poprzez zlecenia, innych podmiotów. Brak szczegółowych zapisów dotyczących poboru takich opłat na obszarach nie posiadających urządzeń melioracji szczegółowych.

Mechanizm poboru opłat od właścicieli gruntów na rzecz utrzymania urządzeń melioracji szczegółowych wymaga doprecyzowania w przepisach rozporządzenia, aby w całym kraju stosować jednolite kryteria. Niektóre gminy mogą ściągać nadmierne opłaty, zwłaszcza w okresie początkowym działania nowych przepisów i „nadrabiania” kilkudziesięcioletnich zaległości w utrzymaniu urządzeń melioracyjnych. 5 letni okres przejściowy na finansowaniu spółek wodnych ze SP wydaje się zbyt krótki w sytuacji wieloletnich zaniedbań.

Przeniesienie nadzoru nad spółkami wodnymi i wałowymi na wójta nie jest dobrym rozwiązaniem ze względu na możliwość wystąpienia konfliktu interesów w gminach z aktywnymi spółkami wodnymi w związku ze zlecaniem przez wójta zadań spółce.

Mimo wszystko proponowane rozwiązania są zagrożeniem dla dalszego funkcjonowania spółek wodnych dobrze wykonujących swoje zadania.

Rezygnacja z możliwości wsparcia przez gminę (pomoc finansowa) spółki wodnej jest niekorzystna, zwłaszcza na terenach, gdzie zaniedbania wieloletnie w utrzymaniu urządzeń będą wymuszać nakładanie na właścicieli nadmiernych opłat eksploatacyjnych w celu realizacji ukrytych potrzeb o charakterze inwestycyjnym.

Niemniej jednak samorząd rolniczy zgłasza poniżej szczegółowe uwagi do projektu ustawy.

Uwagi szczegółowe

1. Do art. 33 pkt 1 ppkt 4 proponuje się następujące brzmienie: *„członkowie Państwowej Rady w liczbie 30 – powoływani oraz odwoływani przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, na 4 letnią kadencję, spośród kandydatów zgłaszanych przez ogólnopolskie organizacje zrzeszające jednostki samorządu terytorialnego i samorządu rolniczego, uczelnie, jednostki naukowe, w tym instytuty badawcze, organizacje społeczne, gospodarcze oraz ekologiczne związane z gospodarką wodną”;*
2. Do art. 35. proponuje się następujące brzmienie: *„Właścicielowi oraz posiadaczowi gruntów przysługuje prawo do zwykłego korzystania z wód stanowiących jego własność oraz wody podziemnej znajdującej się na jego gruncie”*: limit poboru wody powierzchniowej lub podziemnej 5m³/dobę dla gospodarstw rolnych bez pozwolenia wodno-prawnego jest zbyt niski powinno być co najmniej 10 m³;

3. Do art. 35 pkt 4 proponuje się następujące brzmienie: „rolnicze wykorzystanie ścieków lub wprowadzanie do wód lub do ziemi oczyszczonych ścieków jeżeli ich łączna średnioroczna ilość jest większa niż 5 m³ na dobę”;
4. Do art. 36 pkt 8 proponuje się następujące brzmienie: „rybackie korzystanie ze śródlądowych wód powierzchniowych” i pkt 9 – „chów i hodowla ryb w śródlądowych wodach powierzchniowych” – jako szczególne korzystanie z wód, jeśli będzie obłożone opłatami zagrożi hodowli karpia w Polsce;
5. W zaproponowanych przepisach należy wykreślić rozdział 4 dotyczący ochrony wód przed zanieczyszczeniami azotu pochodzącymi ze źródeł rolniczych tj. art. od 102 do 112, gdyż kwestie gospodarki nawozami regulują zapisy Ustawy o nawozach i nawożeniu. Przepisy tej ustawy stosowane literalnie zapewnią racjonalne gospodarowanie zanieczyszczeniami azotu pochodzącymi ze źródeł rolniczych i ograniczą ich odpływ do wód. Wprowadzenie bardzo restrykcyjnych przepisów w przedmiocie regulowanym przez ustawę o nawozach i nawożeniu może znacznie utrudnić prowadzenie działalności rolniczej. Ponadto, wytyczne, jakie określa projekt niniejszej Ustawy w ramach programu działań mających na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych, zwanego dalej „programem działań” są w odniesieniu do niektórych wytycznych bardziej restrykcyjne niż obowiązujące przepisy dla rolników gospodarujących na obszarach szczególnie narażonych, tzw. OSN, gdzie obowiązuje Dyrektywa Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami spowodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (dyrektywa azotanowa). Są one jednocześnie różne z wymogami wzajemnej zgodności (cross-compliance), jakie nałożone są na wszystkich beneficjentów ARiMR, korzystających z dopłat unijnych. Obecnie regulowane jest to również przepisami ustawy o nawozach i nawożeniu. Różnice występują w terminach stosowania nawozów naturalnych i organicznych oraz nawozów azotowych mineralnych:

- nawozy naturalne i organiczne na gruntach ornych (na OSN) można obecnie stosować od 1 marca do 15 listopada, a projekt zakłada termin od 1 marca do 30 września,
- nawozy stałe na łąkach trwałych można stosować od 1 marca do 30 listopada, a ma być skrócony do 30 września,
- nawozy azotowe mineralne na gruntach ornych można stosować od 1 marca do 15 listopada, niniejsza Ustawa skracą ten termin do 15 października.

W przypadku braku możliwości wykreślenia rozdziału 4, samorząd rolniczy wnioskuję o bezwzględne wydłużenie terminów stosowania nawozów i dostosowania ich do obecnie obowiązujących w innych przepisach, uwzględniając zmieniający się klimat.

- Do art. 106 dodatkowo rozpoczynającego się stwierdzeniem „W programie działań może być zakazane” co nie jest jednoznaczne. Kto mógłby zakazać i jakich rolników miałyby to dotyczyć? Czy ten „program działań” będzie jednakowy na terenie całego kraju?
- Do art. 106 punkt 2) podpunkt a) termin: od dnia 1 października zastąpić terminem: *od dnia 1 listopada* - dotyczy stosowania nawozów naturalnych i organicznych, na gruntach ornych bez względu na przebieg pogody i stan gleby;
- Do art. 106 punkt 2) podpunkt b) termin: od 15 sierpnia zastąpić terminem: *od dnia 15 września* - dotyczy stosowania nawozów płynnych naturalnych na łąkach trwałych i pastwiskach trwałych;
- Do art. 106 punkt 2) podpunkt c) termin: do 15 października zastąpić terminem: *do 15 listopada* - dotyczy stosowania nawozów stałych naturalnych na pastwiskach trwałych;

- Do art. 106 punkt 3) podpunkt a) termin: od 15 października zastąpić terminem: *od 15 listopada* - dotyczy stosowanie nawozów azotowych mineralnych na gruntach ornych i w uprawach wieloletnich bez względu na przebieg pogody i stan gleby;
 - Do art. 106 punkt 3) podpunkt b) termin: od 15 sierpnia zastąpić terminem: *od 15 września* - dotyczy stosowanie nawozów azotowych mineralnych na łąkach trwałych i pastwiskach trwałych;
 - Czy art. 106, pkt 7 „nawożenie ściekami” jest jednoznaczne z komunalnymi osadami ściekowymi? Jeśli tak, ogranicza się możliwość stosowania „ścieków” w celach nawożenia, w zależności od poziomu wód gruntowych. Dyrektywa azotanowa zakazuje ich stosowania jeżeli na gruntach o dużej przepuszczalności, stanowiących w szczególności piaski luźne i słabogliniaste oraz piaski gliniaste lekkie, jeżeli poziom wód gruntowych znajduje się na głębokości mniejszej niż 1,5 m poniżej powierzchni gruntu. Projekt tej ustawy stanowi o wartościach 1-1,5 m, w zależności od sposobu użytkowania gruntów;
 - Do art. 107 pkt 4 i 7 proponuje się następujące brzmienie: *„W programie działań może być zakazane: 4) przechowywanie obornika w sposób zabezpieczający przed przenikaniem odcieków do wód, w przypadku utrzymywanie zwierząt na głębokiej ściółce, w budynku inwentarskim o nieprzepuszczalnym podłożu 6) przechowywanie pasz soczystych w taki sposób, aby wycieki nie przedostawały się do wód”;*
 - Do art. 107 pkt 9 lit. b) proponuje się następujące brzmienie: *„wykonywanie orki pługiem obracalnym lub uchylnym, odkładając skiby w górę stoku, o ile pozwala na to usytuowanie i powierzchnia działki”;*
 - Do art 107.9) w przypadku działek o nachyleniu powyżej 10%, f) utrzymywanie zadarnionych skarp oraz pasów ochronnych o charakterze zakrzaczeń lub zadrzewień – jaka powinna być szerokość tych pasów ochronnych?
 - Do art. 107 pkt 15 lit. b) proponuje się następujące brzmienie: *„prowadzenie użytkowania przemiennego, kośno-pastwiskowego na obszarach, na których wody gruntowe znajdują się na poziomie od 60 do 80 cm poniżej poziomu gruntu, jeżeli w gospodarstwie prowadzony jest wypas”;*
 - Do art. 106 punkt 13) - wykreślić - dotyczy zakazu przechowywanie obornika w przyzmacach polowych bezpośrednio na gruncie;
 - Do art. 106 pkt 13 proponuje się następujące brzmienie: *„Przechowywanie obornika w przyzmacach polowych bezpośrednio na gruncie w odległości mniejszej niż 50 m od wód powierzchniowych”;*
 - Do art. 106 punkt 15) termin: po 15 października zastąpić terminem: *po 15 listopada* - dotyczy zakazu wypasania zwierząt;
 - wykreślenie pkt 19 w art. 107;
 - wykreślenie lit. d) w art. 109 pkt 2 ppkt 1);
 - Do art. 109 pkt 3 proponuje się następujące brzmienie: *„W planie nawożenia dokonuje się rozdziatu nawozów organicznych, organiczno-mineralnych oraz mineralnych pod poszczególne rośliny płodozmianu, uwzględniając zapotrzebowanie tych roślin na azot”;*
6. Do art. 169 ustęp 5, w którym mowa o tym, że Dyrektorzy urzędów gospodarki wodnej, przekazują na elektronicznych nośnikach danych mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego dopisać punkt 6) *Wojewódzkim Izbow Rolniczym*;
7. Do art. 177. Brakuje punktu odnośnie innowacyjnego sposobu utrzymania wałów poprzez wypas na wałach mniejszych przeżuwaczy np. owiec lub kóz;

8. Do art. 183. Przeciwdziałanie suszy: brak innowacyjnych metod np. mikroziorników, dużych oczek wodnych, sadzawek gromadzących nadmiar wody w czasie ulew i oddających ją podczas suszy;
9. Do art. 199 ustęp 1 *Wykonywanie urządzeń melioracji wodnych szczegółowych należy do właścicieli gruntów* - termin właścicieli gruntów zmienić na *Skarbu Państwa*;
10. Do art. 199 ustęp 2 skreślić sformułowanie „mogą być”;
11. Do art. 200 ustęp 1 dotyczący ustalania wysokości opłaty inwestycyjnej - 20% zastąpić 10%,;
12. Do art. 204 ustęp 2, który mówi o niemożności ubiegania się o odszkodowanie przez właściciela gruntu za szkody w uprawach rolnych – wykreślić;
13. Do art. 206. 1. Właściciele gruntów, na które urządzenia melioracji wodnych szczegółowe, o których mowa w art. 205 ust. 1, wywierają korzystny wpływ, są obowiązani uiszczać opłatę na rzecz podmiotu zajmującego się konserwacją melioracji szczegółowej. - co w kwestii sporu oddziaływania melioracji na pole danego rolnika rozstrzyga Komisja z Wojewódzkiego Zarządu Urządzeń Wodnych i Melioracji;
14. Do art. 206, 210, 410, 416 – zachodzi pytanie, co w sytuacji gdy na terenie gminy działa spółka wodna? Gmina ma obowiązek powierzenia wykonania zadania utrzymania urządzeń melioracji spółce wodnej, jeśli taka istnieje na terenie danej gminy. Czy wówczas rolnik będzie musiał płacić zarówno spółce jak i gminie? To powinno być jasno uregulowane przepisami. Samorząd rolniczy nie zgadza się na podwójne finansowanie prac melioracyjnych, a przede wszystkim obciążanie wszystkimi kosztami rolników;
15. Do art. 210 ustęp 2 punkt 1), w którym mowa o ustaleniu maksymalnej stawki jednostkowej opłaty melioracyjnej określonej w formie jednostkowych zryczałtowanych stawek wyrażonych w kilogramach żyta przypadających na hektar zmeliorowanych użytków rolnych dla urządzeń odwadniających oraz nawadniających - liczbę 5.000 kg/ha zastąpić liczbą 3000 kg/ha;
16. Do art. 210 ustęp 2 punkt 2), który mówi o ustaleniu maksymalnej stawki opłaty melioracyjnej dla urządzeń do nawodnień ciśnieniowych - stawkę maksymalną w wysokości 80% kosztów wykonania tych urządzeń zastąpić 50%;
17. W Dziale VI zatytułowanym *Gospodarowanie wodami* w Rozdziale 1 dotyczącym *Własności wód i obowiązków ich właścicieli*;
 - do art. 212 ust. 3 wyraz „powierzają” zamienić na „mogą powierzyć”
Zgodnie z art. 212 ust. 2 - Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, mogą powierzyć nadleśniczemu, w drodze porozumienia.
Zdaniem samorządu rolniczego powinno być to samo wyrażenie zastosowane również w odniesieniu do parków narodowych czyli „Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, mogą powierzyć parkowi narodowemu, w drodze porozumienia.
W projekcie ustawy w odniesieniu do parków narodowych jest „powierzają” zamiast „mogą powierzyć”. Należy sposób powierzenia ujednoczyć w stosunku do różnych podmiotów.
 - do art. 225 ust. 3 skreślić wyraz „Starorzecza”.
Zgodnie z art. 216 ust. 2 „Grunty pokryte płynącymi wodami powierzchniowymi nie podlegają obrotowi cywilnoprawnemu, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie.”
Starorzecza są częścią wód płynących i w ewidencji gruntów i budynków są sklasyfikowane jako wody płynące Wp, które z mocy prawa przeszły w trwałą zarząd Marszałka województwa i mienie to jest ujawnione w księgach wieczystych.

Zdaniem samorządu rolniczego nie mogą one podlegać obrotowi cywilnoprawnemu, gdyż starorzecza, nawet te okresowo suche, podlegają wahaniom poziomu wód i wypełnione wodą stanowią swoiste kanały ulgi chroniące przed zalewaniem tereny przyległe.

Do obrotu cywilnoprawnego mogą być dopuszczone jedynie te starorzecza, które zostały zagospodarowane i w ewidencji gruntów i budynków są sklasyfikowane jako użytki rolne lub tereny inne.

18. W Dziale VI zatytułowanym Gospodarowanie wodami w Rozdziale 3 dotyczącym Gospodarowania mieniem Skarbu Państwa

- do art. 259 ust. 2 dodać wyrazy „na wniosek Marszałka”

Zgodnie z tym art. „Przejsie w trwały zarząd, o którym mowa w ust. 1, stwierdza, w drodze decyzji, starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej, wydanej w terminie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy”.

Marszałkowie województw nabywają trwały zarząd do śródlądowych wód powierzchniowych istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa oraz w stosunku do tzw. „pozostałych wód” niewymienionych w art. 212 pkt. 1-3. Zakłada się, że przejście tego mienia będzie stwierdzał, w drodze decyzji, Starosta. Pomija się tutaj aspekt stwierdzania przejścia tego mienia na wniosek Marszałka, jak to odbywa się obecnie. Powoduje to niebezpieczeństwo, iż Marszałek województwa nie będzie miał wpływu na to, jakie ciekі z zakresu tzw. „wód pozostałych” przypisze mu Starosta wydając z urzędu taką decyzję. Biorąc pod uwagę dotychczasowy brak uporządkowania spraw własnościowych w ewidencji gruntów i budynków w odniesieniu do mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną (tj. wód pozostałych i urządzeń wodnych stanowiących rowy i kanały odwadniające tereny zurbanizowane przypisane Gminie) zachodzi obawa, że rowy melioracyjne i inne urządzenia wodne zapisane jako własność Skarbu Państwa lub Gminy przejdą do tzw. „wód pozostałych” Marszałka województwa.

Zdaniem samorządu rolniczego, w nowym Prawie wodnym należy rozważyć utrzymanie dotychczasowej zasady, iż przejście mienia wód płynących w trwały zarząd Marszałka województwa Starosta będzie stwierdzał „na wniosek Marszałka”.

19. W Dziale VII zatytułowanym Zarządzanie wodami w Rozdziale 2 dotyczącym Katastru wodnego do art. 297 ust. 2. proponuje się dodać pkt 10) w brzmieniu:

„10) w zakresie danych o urządzeniach melioracji wodnych oraz zmeliorowanych gruntach tworzących rolniczą przestrzeń produkcyjną - Marszałek województwa prowadzący ewidencję wód, urządzeń melioracji wodnych oraz zmeliorowanych gruntów, o której mowa w art. 195 ust. 1”.

Zgodnie bowiem z art. 195 ust. 5: „Dane z ewidencji, o której mowa w ust. 1, stanowią źródło danych do katastru wodnego, o którym mowa w art. 297”, zdaniem samorządu rolniczego, przy wyliczaniu w art. 297 ust. 2 źródeł danych do katastru wodnego nie można pominąć ewidencji wymienionej w art. 195 ust. 1.

Przedmiotowa ewidencja zgodnie z art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 17 lutego 2005r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U.2013.235 j.t.) jest rejestrem publicznym służącym do realizacji zadań publicznych prowadzonym przez podmiot publiczny na podstawie odrębnych przepisów ustawowych.

W myśl przepisów ustawy z dnia 4 marca 2010r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. z 2010r. Nr 76 poz. 489) implementującej do prawa polskiego dyrektywę 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14

marca 2007r. ustanawiającą infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE), przedmiotowa ewidencja jest jednym z rejestrów referencyjnych dla tematu danych przestrzennych obiekty rolnicze oraz akwakultury. Organem wiodącym w zakresie tematu danych przestrzennych określanych w w/w ustawie jako obiekty rolnicze oraz akwakultury rozumiane jako urządzenia rolnicze oraz urządzenia produkcyjne łącznie z systemami nawadniania, szklarniami i stajniami został wskazany Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Organ wiodący w zakresie swojej właściwości, organizuje, koordynuje i monitoruje działania związane z tworzeniem, utrzymywaniem i rozwijaniem infrastruktury informacji przestrzennej w zakresie przyporządkowanych tematów danych przestrzennych mając w szczególności na względzie zapewnienie zgodności tych działań, w tym wprowadzanych rozwiązań technicznych z przepisami dotyczącymi infrastruktury informacji przestrzennej.

20. Zdaniem samorządu rolniczego rozwiązanie w obecnym stanie prawnym, pozwalające spółce wodnej zaległe składki ściągać trybem egzekucyjnym poprzez komornika nie uzyskując uprzednio wyroku sądu powinno zostać utrzymane.
21. Do art. Art.434 ustęp 2 w brzmieniu: Roszczenie o naprawienie szkody przedawnia się z upływem 2 lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o zalaniu gruntu podczas powodzi albo o trwałym, naturalnym zajęciu gruntu przez wodę - wydłużyć *termin przedawnienia do 3 lat.*

Licząc na uwzględnienie uwag samorządu rolniczego, pozostaję

Z poważaniem

PREZES
Krajowej Rady Izb Rolniczych
Wiktor Szmulewicz